
CRVENONOSNE NOVINE

23. BROJ, 2026.

Dragi naši,

pozivamo vas da zavirite u novi broj Crvenonosnih novina. Na stranicama koje slijede čekaju vas priče i fotografije iz domova za starije koje **CRVENI NOSOVI** klaunovidoktori redovno posjećuju u Osijeku, Splitu, Zagrebu i Rijeci. Novine pripremamo za one dane kada nismo u mogućnosti biti s vama uživo. Vidimo se sutra!

Vaši CRVENI NOSOVI

Što radi jedna kokoš na hrvatskim trgovima?

Ponekad mislimo da se velike stvari događaju samo na velikim pozornicama. Ali, to ne mora biti tako. Na trgu stoji jedna gumena Kokoš, nekoliko klaunova i ljudi koji su samo prolazili svojim putem. I odjednom više nitko nije samo prolaznik.

Upravo tako izgledao je naš „Laboratorij smijeha“, događaj koji smo održali 5. svibnja u Zagrebu, Rijeci, Splitu i Osijeku kako bismo proslavili naš „Dan smijeha“. Na nekoliko sati trgovci su postali mjesta susreta, igre i povezanosti. Ljudi su zastajali, smijali se, promatrali sa strane, a onda se polako uključivali. Netko je našu „pacijenticu Kokoš“ pokušao umiriti pjesmom, netko ju je nježno primio u ruke, netko je zaplesao, a netko se samo nasmijao glasnije nego što je planirao.

I dok su pomagali toj neobičnoj „pacijentici“, u ljudima su se budile različite emocije. Počeli su se povezivati, s drugima, sa sobom, s emocijama koje često skrivamo iza užurbanosti, briga i svakodnevice.

Kroz to iskustvo prolazili su i kroz ono što klaunovi svakodnevno donose u bolnice i domove za starije: smanjenje straha i napetosti, osjećaj viđenosti i povezanosti, trenutke emocionalnog olakšanja i uspomene koje ostaju još dugo nakon susreta.

Najljepši trenuci često nastanu onda kada ih najmanje očekujemo.

Toga dana zajedno smo otkrili i brojku od 500.000 trenutaka radosti. Toliko su puta CRVENI NOSOVI tijekom svojih 16 godina djelovanja donijeli osmijeh i olakšanje djeci na liječenju, starijima u domovima i ljudima u teškim trenucima.

SPLIT

RIJEKA

OSIJEK

ZAGREB

Mali gala koncert za malene onkološke pacijente

U 4 grada, na 4 hemato-onkološka odjela, 8 glazbenika i 4 klauna izveli su jedinstveni **MALI GALA KONCERT** za mališane oboljele od onkoloških bolesti.

Riječ je o posebnom glazbenom doživljaju osmišljenom kako bi mali pacijenti i njihove obitelji, unatoč bolničkom okruženju, mogli osjetiti čaroliju klasične glazbe u intimnom i prilagođenom formatu.

Cilj koncerta je odati počast njihovoj hrabrosti, snazi i nevjerojatnoj volji koju pokazuju tijekom liječenja. U kombinaciji s klaunskim elementima igre i topline, koncert stvara smirujuće, poticajno i psihološki podržavajuće okruženje.

Glazba predstavlja dragocjeni odmak od zahtjevnog procesa liječenja, dok roditeljima pruža osjećaj podrške i kratki predah u izazovnim okolnostima.

Poseban vrhunac događanja dogodio se točno u podne kada su svi timovi u 4 različita grada (Zagrebu, Osijeku, Splitu i Rijeci), istovremeno izveli „Odu radosti“ Ludwiga van Beethovena kao simbol nade, prijateljstva i novog početka.

Sinkronizirana izvedba povezala je sve uključene u jedinstveni „simfonijski orkestar“ rasprostranjen diljem Hrvatske, pružajući dirljiv trenutak zajedništva i glazbene ljepote.

Svjetski dan plesa na otoku Krku: plesnjak pun smijeha, pjesme i zajedništva

Postoje dani koji prođu tiho i brzo, a postoje i oni koji ostanu još dugo u tijelu — u nogama koje su plesale, u dlanovima koji su pljeskali i u osmijesima koji se vraćaju čim ih se sjetimo. Upravo takav bio je naš Svjetski dan plesa proveden u Domu za starije osobe na otoku Krku.

Odlučili smo ga obilježiti onako kako ples i zaslužuje — pravim plesnjakom. Uz glazbu, malo šarenila, puno spontane radosti i još više zajedništva, Dom se na jedno prijepodne pretvorio u mjesto susreta, uspomena i novih trenutaka za pamćenje.

Već pri prvim taktovima bilo je jasno da nas čeka nešto posebno. Dvoranom su se širili smijeh i pjesma, a noge su same tražile ritam. Neki su zaplesali

odmah, bez razmišljanja, dok su drugi najprije promatrali sa strane, uz osmijeh koji je polako prerastao u tapkanje nogom, pljeskanje ili pokoji okret po plesnom podiju. Na kraju smo svi bili dio iste priče.

Bilo je tu svega — starih hitova koje svi znaju napamet, improviziranih plesnih koraka, veselih komentara i toplih razgovora koji se dogode spontano, između dvije pjesme. Ples je na trenutke vraćao neka davna vremena: zabave, mladost, prve simpatije i večeri kada se nije propuštao plesnjak u gradu.

Posebno nas je dirnulo koliko malo ponekad treba da se prostor pretvori u mjesto radosti. Jedna pjesma može vratiti uspomene. Jedan ples može probuditi osjećaj

lakoće. A zajednički ritam može povezati ljude bez obzira na godine.

Svjetski dan plesa dobio je svoje pravo značenje — nije se radilo o savršenim koracima, nego o slobodi pokreta, susretu i zajedničkoj radosti.

Ako nas pitate kako smo proveli, reći ćemo vam: uz glazbu, ples i ljude koji su još jednom pokazali da radost nema godine.

Cvijeće Doma za starije i nemoćne osobe u Osijeku

Susret s RUŽOM

Ruža je, čini se, još u davnoj prošlosti zauzela tron u svijetu cvijeća. Od drevne Grčke i prinošenja ruža Afroditi, božici ženske ljepote, ljubavi i plodnosti, kroz vrijeme Rimskog carstva kada su čak i mladići, odlazeći u rat, nosili vijence od ruža, sve do danas kada se uzgojem dobilo više od 350 različitih vrsta ruža.

Negdje se usput stvorila i kultura darovanja ruža i razvrstavanje boja darovanih ruža po prigodama. Tako crvene ruže prenose poruku dubokih romantičnih osjećaja, žute ruže slave prijateljstvo, bordo ruže odanost i privrženost, a bijele nevinost i novu ljubav.

No, neovisno o tome, mislim da svaka osoba pamti svoju posebnu ružu. Moja posebna ruža poklon je gospodina Josipa. Gospodina dubokih plavih očiju, prekrasnog glasa i širokog osmijeha koji rijetko propušta priliku za susret s nama. Gospodina, kavalira, koji nas je, jednog dana, odlučio odvesti do prekrasnih ruža penjačica koje su se rascvale na terasi Doma i napraviti nam buketiće jer, kako on kaže, „Nisu tu da propadnu, nego da nekoga razvesele”. Dobivala sam ruže u raznim prilikama života, no, niti jedna me nije taknula toliko duboko kao ova. Nema to veze sa sortom, bojom, poviješću ni prigodom. To je do čovjeka.

Tko god je toga dana šetao stazicom koja se prostire ispod terase dobio je svoju dozu veselja od gospodina Josipa. Što od letećih ruža, što od pjevanih stihova njemu najdražeg pjevača Zvonka Bogdana:

„...bacat će nam cvijeće sreće,
rastavit' nas nitko neće.”

Susret s BOŽIĆNOM ZVIJEZDOM

U svibnju smo posjetili baku Dragicu i njezine dvije divne cimerice. Na prozoru sam ugledala živu Božićnu zvijezdu. U svibnju! To me zbunilo jer sam oduvijek mislila da je Božićna zvijezda cvijet kojeg kupiš prije Božića i baciš odmah poslije...jer se osuši. Jesam li jedina koja tako razmišlja? Pitala sam gdje ju je već kupila, a ona je odgovorila da ju čuva još od prošle godine. Taj cvijetak i jedan heklani čuva jer joj je to jedino od cvijeća što može imati u zajedničkoj

sobi. Podsjećaju je na vrijeme kada je sama stanovala u sobi punoj cvijeća kojem su se svi divili.

Pomislila sam kako i ja oduvijek želim imati puno cvijeća u svojoj kući i oko nje.

No, onda sam se sjetila da postoje dvije vrste osoba. Osobe kojima se čak i čuvarkuća, koja sama raste po zidovima i krovovima kuća, osuši u kući. Mislim da sam ta osoba, na žalost, ja. Postoje pak one druge osobe koje posebno brinu. Brinu o svemu i svima oko sebe. Osobe kod kojih bi vrijedio onaj stih iz pjesme Doris Dragović: „Kamen cvita kad ga gleda.” Ta osoba je naša baka Dragica. Znajući samo djeliće životne priče koje je podijelila s nama, ne bih se čudila da njezina Božićna zvijezda nadživi još desetke mojih. Jer je Dragica naučila kako brinuti.

Susret s POTOČNICOM, NEZABORAVKOM

Prema legendi, Flora, božica biljnog svijeta, nije primijetila mali plavi cvijet pored

potoka i tako mu zaboravila nadjenuti ime. Cvijet se uplašio i počeo tiho ponavljati: „Ne zaboravi me, ne zaboravi me...” Flora je u nekom trenutku čula cvjetić i nadjenula mu ime „nezaboravak”. Od tada se vjeruje da potočnica, nezaboravak, ima moć vratiti izgubljeno sjećanje.

Ne znam raste li potočnica negdje oko Doma za starije i nemoćne osobe u Osijeku, no zadnjih nekoliko godina često srećem dvije prijateljice koje se bore sa svijetom izgubljenih sjećanja. Ona stara duboko su urezana u njihova bića. S njima nemaju problema. S lakoćom prepričavaju dogodovštine iz svojeg djetinjstva i mladosti. No ova nova sjećanja jako im je teško uloviti i zadržati za sebe. U tom svijetu mi se s ovim prijateljicama u jednom susretu znamo susresti nekoliko puta.

Gledajući iz naše perspektive. Iz njihove ih možda nikada nismo ni posjetili. No, nije ovo priča o nama. Nego o njih dvije. Dvije gospođe koje su se relativno nedavno srele i jedna su drugoj nove informacije. Ali zapamćene. Kako? To nitko ne zna. Zato se i pitam postoji li koji grm potočnice u blizini doma. Grm koji ima moć vratiti izgubljeno sjećanje, grm koji je simbol prijateljske povezanosti koji nitko i ništa ne može prekinuti. Ili je i Flora negdje prisutna u hodnicima i pažljivo osluškuje iskrene i uplašene vapaje: „Ne zaboravi me, ne zaboravi me...”

Zanimljivost:

Upravo se ovaj cvijet koristi kao simbol podrške za podizanje svijesti o Alzheimerovoj bolesti. Divno, zar ne?

Bali – putovanje u srž života

Postoje putovanja zbog kojih prijeđeš kilometrima, i ona druga — za koja osjećaš da su doputovala tebi. Bali je za mene bio ovo drugo. Nije bio samo destinacija, nego ogledalo, tišina koja govori, i glas prirode koji te podsjeti tko si. Od trenutka kada smo zakoračili na otok Bali, kao da smo ušli u neki mekši i topliji ritam postojanja. Selili smo se petnaest puta, kao da nas je sam otok vodio — iz sela u selo, iz daha u dah. Putovali smo avionima, helikopterima, kombijima, motorima...

Ubud džungla diše zajedno s tobom. Vlažan zrak, miris zemlje i zvukovi koji nisu buka nego harmonija — ptice, voda, lišće. Tamo priroda nije pozadina, nego partner. Rižina polja se prelijevaju u nijansama zelene koje ne znaš imenovati, a svaka terasa kao da nosi priču o strpljenju i zahvalnosti.

U Canggu i Kuta osjetiš mladost i pokret, dok

Sanur donosi mir, jutro koja počinju tiho i zalaske koji traju kao molitva.

A onda — Nusa Penida.

Tamo se vrijeme raspadne na osjećaje. Stajali smo na stijeni visokoj 35 metara. Ispod nas ocean — beskrajan, snažan, živ. Iznad nas nebo koje se tek rađalo u bojama svitanja. Tu sam plesala s lokalnim balinežanskim plesačicama, uz zvuke Gamelan — glazbe koja ne ide samo u uši, nego u kosti, u srce, u prostor između misli. Bio je dijalog s prirodom, s precima, s trenutkom.

Posjetili smo i Gili Air — mjesto gdje more briše

granice između jave i sna. Tamo se sve uspori, kao da te netko nježno podsjeti da ne moraš juriti da bi stigao.

Skromnost Balinežana ima dubinu. Njihovi osmijesi nisu navika — oni su izbor. Uče te da sreća ne dolazi iz viška, nego iz povezanosti. Svaki ritual gostoprimstva, svaki cvijet koji stave pred kuću, svaka gesta — govori: “Drago nam je što si tu.”

I onda shvatiš — ljubav nije mjesto. Ljubav je osjećaj pripadanja.

I znam — ovo nije kraj.

Vratit ću se.

Jer neka mjesta ne posjetiš samo jednom. Neka mjesta te zauvijek dozivaju.

Šurla Navolejski dolazi iz pregrađa gdje se uglavnom uzgajaju božuri, pa je tako od malena bila okružena cvijećem. Cvjetne dekoracije i aranžmani su joj postali opsesija, a najviše svoje kreacije voli pokazivati noseći ih na glavi.

Šurla, naš nježni cvijetak, možda je baš zbog ljubavi prema cvijeću odabrala ovu pjesmu kao svoju najdražu. Nakon višegodišnjeg putovanja po svijetu, u potrazi za novim cvijećem, vratila se opet nazad morskim vilama, božurima i mjesecu koji se na površini morskoj uvijek zrcali bar mrvu jasnije.

Jer ljubav, to je miris belog cveća

— Olivera Vučo

Dođi kad padne mrak

Dođi mi tiho ko vetar blag

Dođi kad padne noć, moj dragi

Vetar nek nosi glas

Hitro kroz prašumu tamnu

Dođi kad padne noć, moj dragi

Jer ljubav, to je miris belog cveća

Nežan dodir krila plave ptice

Jer ljubav, to je patnja ili sreća

Oluja ili vetrić tih i blag

O, dođi, o, dođi, srce drhti sad

O, dođi, o, dođi ko toplog vetra dah

Kroz šumu plavih ptica korak ti je lak

I prvi dodir usana će biti plah i blag

Jer ljubav, to je žubor tamne reke

Milovanje zalazećeg sunca

Jer ljubav, to je patnja ili sreća

Oluja ili vetrić tih i blag

O, dođi, o, dođi, srce drhti sad

O, dođi, o, dođi ko toplog vetra dah

Kroz miris belog cveća korak ti je lak

I laki dodir usana će biti plah i blag

O, dođi, o, dođi, srce drhti sad

O, dođi, o, dođi ko toplog vetra dah

Kroz šumu plavih ptica korak ti je lak

I prvi dodir usana će biti plah i blag

Dođi kad padne mrak

Dođi mi tiho ko vetar blag

Dođi kad padne noć, moj dragi

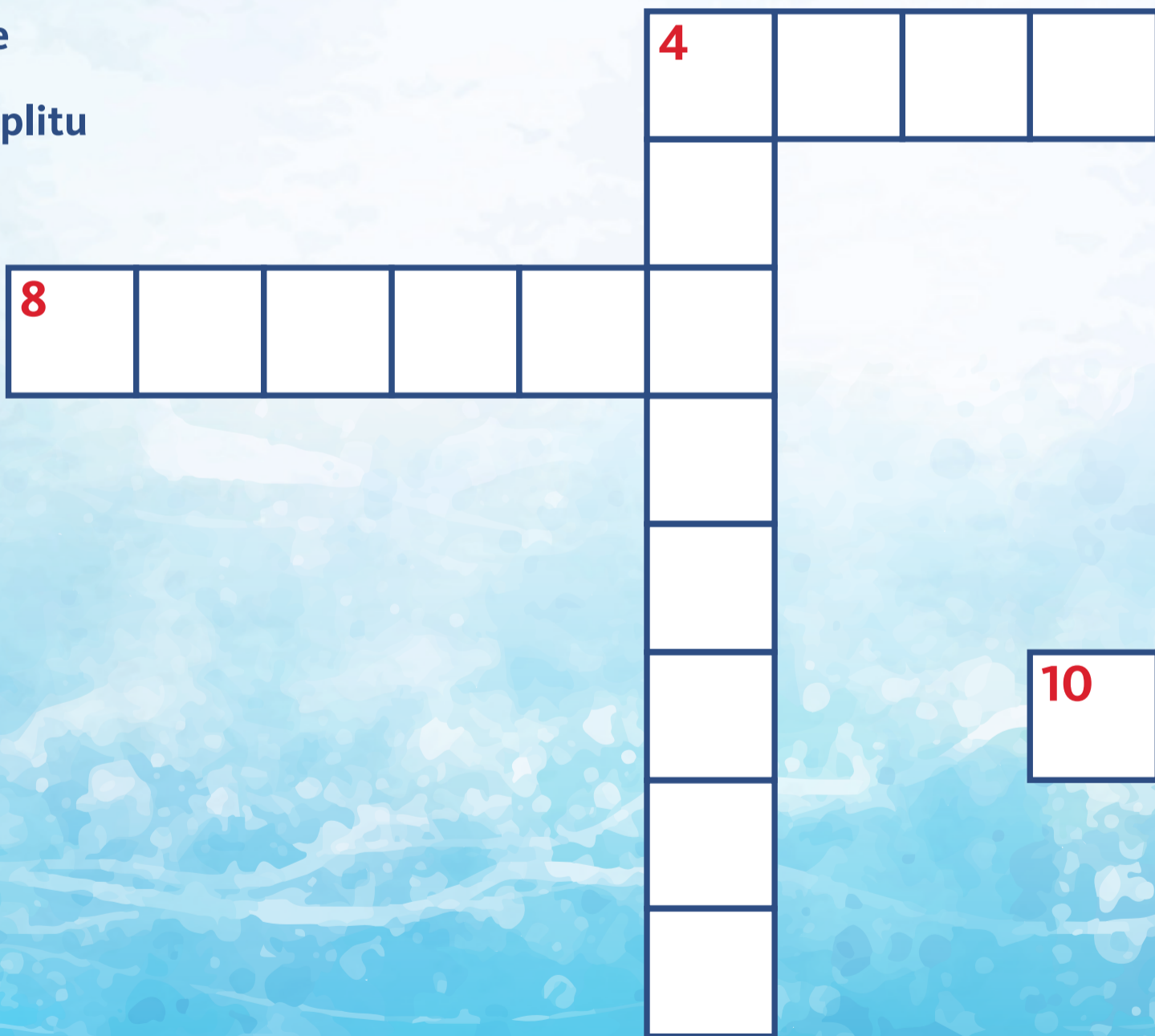
Ljetna križaljka

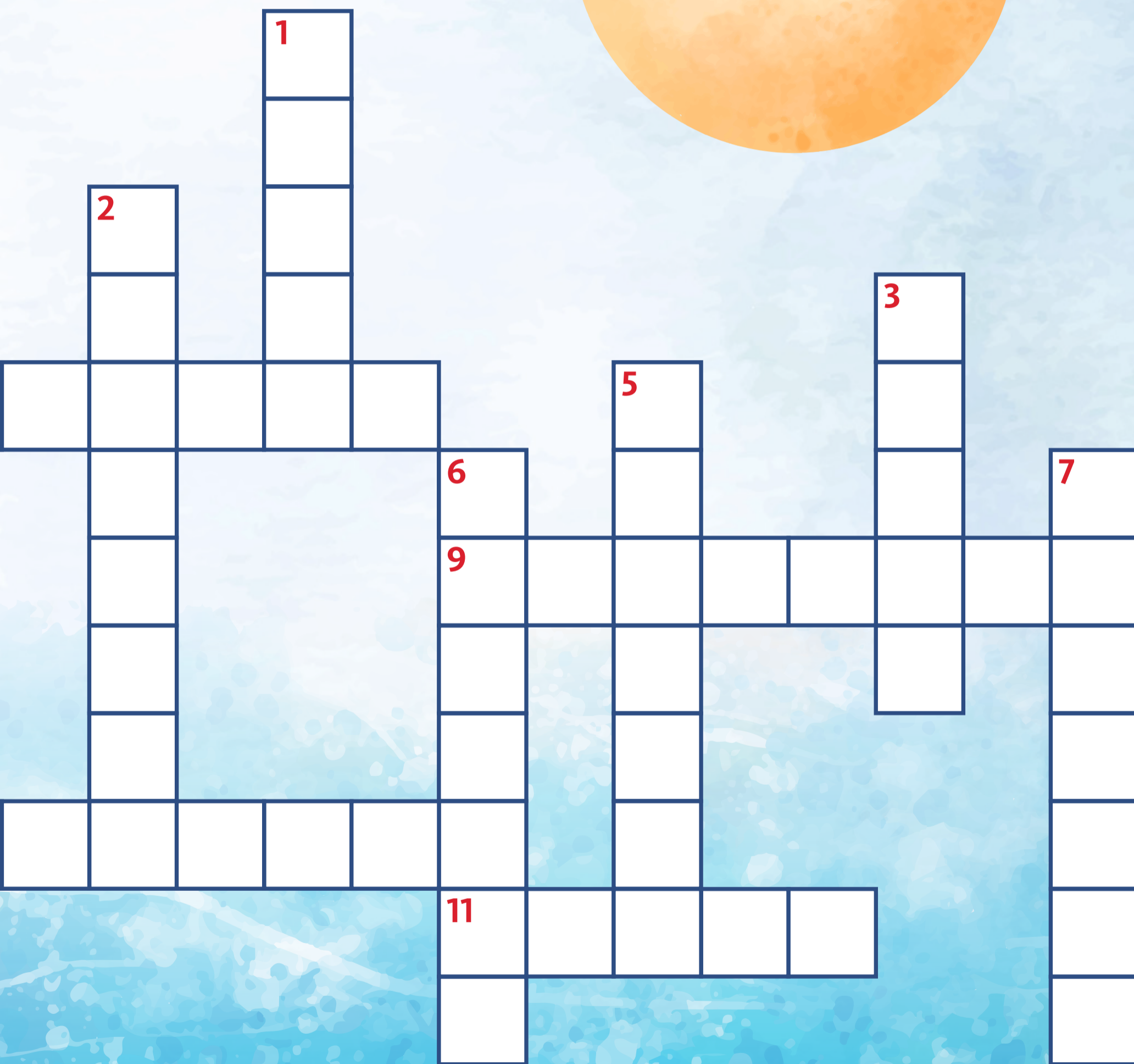
OKOMITO

1. drugo ime za jato riba
2. omiljeno ljetno voće (crveno iznutra, zeleno izvana)
3. muškarac koji "oblijeće" strankinje
4. hladno, ljetno osvježenje
5. crno vino pomiješano s vodom
6. plovilo kojim idemo na otoke
7. popularna pješčana plaža u Splitu

VODORAVNO

4. stvara hlad na plaži
8. slatko, ljepljivo voće
9. makarska ili opatijska
10. dalmatinski roštilj
11. dalmatinski vokalni sastav

Osmijesi na jugu

Prije prvih zraka sunca jedne proljetne srijede uputili smo se u misiju širenja radosti na sam jug Hrvatske. Autocestom su odjekivali smijeh i pjesma našeg novoosnovanog benda. Ni gužve na cesti nisu nas spriječile u našem naumu da dođemo na naš prvi nastup. Imali smo samo dva problema: nismo imali ime benda i nismo bili sigurni koliko je naš repertoar zapravo dobar. Ipak, to nas nije previše zabrinjavalo jer smo znali da će nam iskustvo i mudrost korisnika Doma za starije i nemoćne osobe Domus Christi u Dubrovniku donijeti rješenja za sve naše probleme i nedoumice. Već pri samom ulasku dočeka nas je osmijeh tete Vesne koji nam je dao vjetar u leđa za prve korake u predstavljanju našeg benda. U prostoriji punoj dobrog raspoloženja predstavili smo svoj bend osnovan večer prije polaska. Trema je bila kratkog vijeka jer smo prije početka našeg malog koncerta već dobili rješenje za jedan od naših problema. Dobili smo ime! Zajedničkim snagama korisnici

su nas nazvali „Partneri za uveseljavanje starih ljudi: Veseli Zečiči“. Koncert nije završio nakon dvije pjesme koje smo pripremili jer smo uz pomoć naše publike proširili repertoar. Pokrili smo sve dijelove Republike Hrvatske. Pjevale su se splitske pjesme, pjevale su se dubrovačke pjesme, a pjevale su se čak i slavonske melodije. Nakon koncerta, nošeni njihovom dobrom energijom uputili smo se u posjet onima koji nisu bili u mogućnosti doći na naš nastup, već su uzbuđeno iščekivali naš dolazak u njihove sobe. Tu smo se susreli sa šarenom lepezom divnih osobnosti koje su ponovno dokazale da i u zrelosti postoji dječja zaigranost i energija. Baka Kate, najstarija korisnica doma, dokazala nam je da možemo vidjeti ljepotu života i ljudi čak i kad nam vid oslabi. Pozdravili smo Dubrovnik čije zidine su odjekivale pjesmom, nadom i dobrim raspoloženjem. Nas dvoje zauvijek ćemo nositi taj osjećaj nade dobrih ljudi s juga u naše nove crvenonosne pustolovine.

Proljetne zrake sunca pratile su nas na putu od Rijeke do Labina, gdje smo se jednog travanjskog petka zaputili u posjetu Domu za starije osobe u Labinu. Vijugava cesta, miris proljeća u zraku i zelenilo koje se budilo oko nas kao da su nagovještavali dan ispunjen toplinom i novim susretima.

Lila se potajno nadala da će je njezin Kinčončo zaprositi baš tu, u čarobnom Labinu — možda tijekom šetnje kroz šumu, na putu prema Rapcu,

gdje proljetni vjetar nosi miris mora i cvijeća. No prije prosidbe, trebalo je prikupiti malo životne mudrosti. Jer tko bolje zna tajne ljubavi, zajedništva i dugih brakova od onih koji su zajedno prošli desetljeća života?

Tako su sjeli uz naše domaćine i krenuli skupljati prosidbene i bračne savjete. Neki su govorili da je najvažnije imati strpljenja. Drugi su se smijali i tvrdili da je tajna u tome da ponekad treba znati i prešutjeti. Bilo je tu i pjesme i plesa,

lažnih prosidbi i poneke predbračne svađe na putu od sobe do sobe.

Nakon pjesme, razgovora i zagrljaja, pozvani smo i na ručak, nakon kojeg je valjalo otpočiniti, pa su i šetnja i prosidba kojoj se Lila nadala, odgođeni.

Sunce tog dana sjalo i kroz prozore i otvorena vrata, ali još više kroz oči i osmijehe ljudi koje smo susreli. U svakom pogledu osjećala se dobrodošlica, a u svakom razgovoru ona posebna toplina koja nastane kada ljudi dijele vrijeme jedni s drugima.

Dom za starije osobe Dubrava

Tko kaže da se u 91. godini ne može postati dio cirkusa?

Ni gospođa Katica to nije planirala, ali kad su u dom za starije u kojem boravi stigli **CRVENI NOSOVI**, jednostavno im se morala pridružiti.

Korisnici Doma za starije osobe Dubrava u Zagrebu četiri su dana s našim klaunovima učili cirkuske vještine, pisali pjesme, uvježbavali recitacije i birali glazbu, a u petak su održali predstavu pred punom dvoranom sustanara, djelatnika i posjetitelja.

I bili su zaista sjajni.

A za kraj su nam pripremili iznenađenje koje nismo očekivali te nam izrecitali posebnu pjesmu, napisanu samo za nas.

Dr. Čarli:

Bilo je jako lijepo na **CIRKUS VARIJETEU** u domu Dubrava. Uzavrelo od količine izvođača i gostiju, emotivno, dirljivo i ljupko. A ljudi...ti stariiskusni brodovi krutih zglobova i mekih srca... Bacali su se u vještine, u pjesmu, u ples cijelim bićem.

Umorni smo i sretni.

Što nam sve treba za uspješnu turističku sezonu?

U susret turističkoj sezoni 2026., za koju se svi nadamo da će biti uspješna, u sklopu programa Cirkus Varijete uprizarili smo sve ono što je potrebno kako bi na kraju sezone gosti otišli zadovoljni, a mi uspjeli 50 eura pretvoriti u 100.

Sve počinje dočekom gostiju. Pravili smo se da svi doplovljavaju brodovima — jer je tako ipak poetičnije — pa smo ih na obali dočekali pjesmom „Kad naš brod plovi“.

Čim bi kročili na kopno, trebalo ih je odmah osvojiti pokojim trikom iz rukava. Gladne i morem izmorene goste valjalo je okrijepiti dobrom spizom iz Nadalinine kuhinje, koju su ovoga puta za sve pripremile Elda, Rosa, Irena i Marija. Rudi, neprikosnoveni prvak u serviranju i pranju tanjura, pobrinuo se da svi budu siti i da kuhinja ostane besprijekorno čista.

Jer na prazan želudac teško dolazi kultura, nakon ručka nas je gospođa Marija počastila dirljivom izvedbom Pupačićeve pjesme More, koja je nekima izmamila i suzu na lice.

Vremenska prognoza, naravno, igra veliku ulogu u uspješnoj sezoni. Nema gorega nego kad gostima pokisnu mudante i ručnici razapeti od prozora do prozora, no zato je Rosa uvijek spremna — najbrža skupljačica robe sa štrika. A Jolanda, naše sunce, svojim je plesom toliko ozarila sve prisutne da kiša nakon toga nije pala puna dva tjedna.

A što je turistička sezona bez tračeva i barem jednog izgubljenog Čeha na Biokovu? Ljubavni par, koji su ovoga puta utjelovili Milka i Marko, nakon uspješne HGSS intervencije sretno je spušten na obalu. Ondje su pred kamerama još malo raspravljali i svađali se, ali su se na kraju ipak pomirili — naravno, uz pjesmu.

Kako se kraj sezone približavao, došlo je vrijeme i za završni intervju s njemačkom turistkinjom i iznajmljivačicom Dragicom iz Stuttgarta, koja nam se svake godine vraća zbog

mora, ribe na gradele i dobrog društva.

Na kraju su se zbrojili dobitci i oduzeli gubitci — uspjeli smo naših 50 eura pretvoriti u 100, što je potvrdila i naša financijska

savjetnica Irena!

Goste smo ispratili pjesmom „Dok palme njišu grane“, uz obećanje da ćemo se ponovno vidjeti dogodne.

*Adio, vidimo se
i sljedeće ljeto!*

Cirkus Varijete

Nakon višegodišnjih redovnih posjeta domovima za starije i nemoćne, primijetili smo da korisnici domova obožavaju plesati, sudjelovati u zajedničkim aktivnostima i da im nedostaje prilika za ponovno buđenje davno zaboravljenih talenata.

Osmislili smo program Cirkus Varijete, radionice jednostavnih cirkuskih vještina na kojima korisnici domova, uz pomoć klaunovadoktora imaju priliku ponovno probuditi svoje talente i zajedno sa svojim prijateljima iz doma, osmisliti cirkusku predstavu.

Cirkus Varijete njeguje uključenost svih sudionika u aktivnosti pripreme predstave.

Korisnici imaju priliku naučiti neke nove, ali i unaprijediti postojeće umjetničke vještine.

Pokazuju veliki interes za sudjelovanjem u pripremama predstave, a posebno ih raduje zbližavanje s ostalim korisnicima domova, na nekoj sasvim drugačijoj razini. Mnogi od njih su, za vrijeme priprema, ponovno oživjeli strast prema sviranju nekih instrumenata, plesu ili pjevanju.

Cirkus Varijete osvijestio im je da, bez obzira na godine, talent i strast u njima još uvijek žive.

Veliku podršku korisnicima pružaju i njihovi cimeri, prijatelji iz doma koji ih na završnim predstavama bodre i zajedno s njima slave život i slave radost.

Mi, CRVENI NOSOVI klaunovidoktori uz pomoć umjetnosti profesionalnog klauniranja, humora i smijeha vraćamo ljudima u teškim i kriznim situacijama i okolnostima osjećaj radosti, sreće i optimizma.

Redovito posjećujemo djecu u bolnicama i starije i nemoćne osobe u domovima diljem Hrvatske. Pružamo im pomoć i podršku u nošenju sa strahovima, nesigurnostima i dosadom te im donosimo osmijeh i veselje.

CRVENI NOSOVI **klaunovidoktori**

Medulićeva 34 , 10 000 Zagreb

email: info@crveninosovi.hr

tel: +385 1 561 32 81

www.crveninosovi.hr

Naklada: 315 primjeraka